

Bidur DURMAZGİL'İN Maceraları

ALAADDİN

BEKEN

ÇİZER:

DENİZ

AVCIER

HATIRA AVCISI

Odada Bir

Gölge Var

"... Şimşegın ışığı odanın perdesine vurduğunda çocuk korkuyla sıçradı. Odaanın içinde dolaşan gölgeleri görünce nefesi kesildi. Ensesindeki tüylerin donduğunu hissetti.

Sürekli turladığı odada ayağını halıya sürterek sert bir fren yaptı. Koşma keyfi, yerini ürpertici bir durağanlığa bıraktı. Karanlıkta etrafını görmesi mümkün değildi.

Gözleri, ayakları gibi olağanın birkaç ileri seviye aşamasına geçmemişti. Kulak ka-

barttı. Gürleyen göğün yankısından başka duyacağı bir şey yoktu. Koşmaya hevesli ayaklarına mola sinyali gönderip kollarıyla boşluğu yokladı.

Pencerenin camına kovayla boşaltılmış gibi çarpan yağmura baktı. Yeniden etrafında parladi şimşegin ışığı. Ve o kısacık anda artık emindi. Orada yalnız değildi.

Gözlerini yumdu. Elleriyle kulaklarını kapadı. Yağmurun gürültüsünü duymazsa onu almaya gelenlerin odayı terk edeceğini umdu.

Elektrikler kesilmeden önce okuduğu kitabı hatırladı. Heyecandan nefes almayı unuttuğu o satır-

ların gerilimi olmasa şu anda o

kadar da korkmazdı. Konu, sanki řu anda yaşadığı sahneye onu hazırlamıştı. Kitabı hatırlaması iyi oldu. Sol ayağına iki metre on üç santim uzaklığındaki masanın üzerinde duruyordu. Sert kapağı onu řu anda bir silah gibi düşündürebilirdi.

"İyi, hiç yoktan iyi." diye düşündü çocuk. Tek yapması gereken gölgelere yakalanmadan sola ilerlemesiydi. Dururken halının altında kendine yer bulan ayak parmakları, çocuğun ani fırlamasıyla düğümlere takıldı. Kendini boylu boyunca halıya kapanmış halinde buldu.

"Umarım gölge ya da başka bir şey görmedil!" diye söylendi.

Ayağa kalktığında bütün derdinin bu olmasını diledi. Kitaba daha yakın olması da işin iyi tarafıydı.

Eğer sokaklarına bir yıldırım düşmediyse bütün şehrin istilaya uğradığına inanabilirdi. Perdeleri aşip odaya saldıran ışık, yumduğu gözlerini rahatsız etti.

Neler oluyordu?

Gün boyunca tuhaf şeyler olmuştu zaten. Pırıl pırıl bir güneşle başlayan gün, akşama doğru karanlık bulutlar altında ezilmişti. Gökte ne varsa simsiyah bir örtüyle kapatılmış gibiydi. Mevsim kış olsaydı bu kadar şaşırmazdı. Daha dün kavrulan sokakta ayakkabısının yere yapıştığını hatırladı.

Ama sonra? Karanlık bulutlar şehri adeta bir bohça gibi içine almıştı.

Ortalık çocuklarını eve çağıran annele-
rin sesleriyle dolmuştu. Çıkamaz Sokak'taki
küçük parkta sadece kediler kalmıştı.
Çınar ağacının dallarına tünemiş kuşlar,
sürüyle havalanıp sahile doğru uçmuştu.
Çok geçmeden Kent, saldırgan bir yağ-
murun içinde yüzmeye başladı. Şimşekler
simsiyah örtüden fışkırmış gibi gökyüzünde
gezinmeye başladı. Gürleyen gök adeta bir
savaşın ayak sesleriydi.

"Bu hiç normal değil. Dünyanın bütün bulutları burada sanki... Atmosfere dalan dev bir serseri meteor? Ya da göğü delirten bir uzaylı gemisi? Kitaptaki gibi gezegene dönüş yapan uzaylılar!?"

Çocuğun bu söylenmesi o kadar da mantıksız değildi. Eğer şu an bir kitap sayfasında değilse pekâlâ da düşüncesinde haklıydı. Ya da

bir animasyon filmindeki Tekerlek Ayak Bidur değilse! Tamam, bunu o uydurdu, öyle bir şey yoktu ama şu an olan bitenden normale daha yakındı. Söylediklerine kendini ikna etmesi bir an onu mutlu etti. Sonra yanılmayı diledi.

Çocuk, diğer insanların bunu dert etmediğinin farkındaydı. Akşam boyunca yaşananlar iklim değişmesine, küresel ısınmaya ve buna benzer gerekçelere dayandırıldı.

Sabah uyandıklarında güneşleri masmavi denizin kıyısından geri gelecekti nasılsa. Kendilerini boğmadığı sürece yağmur dilediği kadar delirebilirdi. Bakkal Rıza'nın babasına söylediklerini hatırladı:

"Bodrum'un suyunu kesmezler artık. Bugün yağacak yağmur bir sene yeter."

Melahat teyze de bakkaldan aldığı ekmeği çantasının altına tikiştirmiş eve koştu-
ruyordu. Balkonda çamaşırları toplayan alt kat komşuları Safiye'ye seslenmişti.

"Bırak onları bırak, toplama. Yağmur suyu deterjandan daha iyi temizler. Sağanak geliyor sağanak, havaya bak!"

Alt katımıza bir ay önce taşınan Safiye abla, "Tamam Melahat tey... " diye lafa başlarken bütün tehlike alarmları harekete geçmiş gibi, kelimeleri boğazına geri sürükleyip taptaze olanları dile getirdi: "Tamam, Melahat abla!"

